

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2017 Nevena Rozga

Copyright © 2017 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02067-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Život
te
čeka*

NEVENA ROZGA

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

*„Čudno je to kako čovek postane zavisan od tuge.
Kad je nema, gotovo da mu može nedostajati.“*

Da sam tada znala

Često se pitam, da sam tada znala, šta bi bilo drugačije. Šta bih promenila? Šta bih...

Eh, šta bih? Ništa ne bih, sve bih isto učinila! Zašto? Zato što je priča namenjena meni. Zato što je to moj život. Zato što sam ga izabrala mnogo pre nego što mogu da pretpostavim.

I zato što život nije uzmi ili ostavi.

Kiša pada neprestano sve jače. Mokre ulice, posute žutim lišćem, navode me na razmišljanje o detinjstvu. Podsećaju me na dečje ludorije, na početak školske godine, na bakine kolače sa cimetom. Podsećaju me na moju majku koja me je jako grlila i govorila da se ne plašim grmljavine.

Pre neki dan otvorila sam pismo namenjeno meni. Sadašnjoj meni. To pismo sam napisala kada sam imala sedam godina. Mama je došla na ideju da bi bilo interesantno da napišem sebi pismo i dam joj ga na čuvanje, a ona da mi ga vrati za moj trideseti rođendan. Zaboravivši na njegovo postojanje, bila sam veoma iznenađena kada sam ga dobila. Čitala sam ga iznova i iznova, kad god bih se u kuhinji našla sama.

Draga Ja,

Nadam se da, dok čitaš ovo pismo, shvataš koliko te volim. Znam da si sada odrasla žena i da nisi više dete. Ali se takođe nadam da se i dalje igraš našim medom. Da ga grliš kada grmi i kada si uplašena. Ako ne, sigurno mu mnogo nedostaješ.

Ti voliš bebe. Nadam se da imaš bebu. Naša beba je jako stara i njena haljinica se pocepala, isprljala se. Baka kaže da bi se, ako

Nevena Rozga

je operemo, možda pocepala cela. Zato se nadam da imaš pravu bebu koja ne može da se pocepa. I da imaš muža. Da, muža. Baka se uvek nasmeši kada je pitam šta je to muž. Ona kaže da je to nešto što se jako voli. Zato se nadam da imaš i nešto što jako voliš. Nadam se da si srećna i da i dalje trčiš poljanama posle kiše i da te baka više ne kritikuje da ćeš se prehladiti jer je trava mokra. Ti si sada velika i ne možeš, kao ja mala, da se prehladiš tako brzo.

Volim te.

Tvoja Marija

Suza mi se skotrlja i pade. Zašto me je toliko dirnulo ovo pismo? Da li zato što sam imala sve što je Marija od sedme godine želela?

Živela sam svoj san.

To jutro, tmurno i nevoljno, nikada mi nije izgledalo lepše. Sve za čim sam u životu tragala, imala sam: porodicu koju nisam imala tokom odrastanja, predivnog muža, pametnu ćerkicu, odličnu karijeru advokata, kuću, čak i psa, novac, letovanja i zimovanja, prijatelje, orman pun garderobe. Da sam u katalogu poručila život, ovakav bi bio.

„Mama, zašto si tužna?“

Anđela je tiho ušla u kuhinju i videla me kako rukavom bluze brišem suzu.

„O, ljubavi, nisam tužna, dođi, da ti pročitam nešto.“

Stavila sam je u krilo i poslednji put pročitala pismo namenjeno sebi.

„Vidiš, ovo pismo sam poslala sama sebi kada sam bila tvojih godina. Ostvarila sam sve svoje želje, ljubavi. Presrećna sam. Toliko mi mnogo značiš. Ti si moj život. Ti si moja najveća radost. Sve dok te imam, nikada neću biti tužna.“

„Mama, nemoj da plačeš. Ja te mnogo volim.“

Njene ručice brisale su suze sa moga lica. Snažno sam je grlila i ljubila.

„Živote moj, šta misliš da napravimo palaćinke i, kada prestane kiša, da puštamo zmaja?“

„Daaaa! Da li možemo da napravimo mnogo palaćinaka?“, uzbuđeno je iskočila iz mog krila.

„Naravno da možemo, napravićemo i za tatu.“

„Mama?“

„Da, zlato?“

„Da li mogu i ja da napišem pismo sebi?“

„Naravno da možeš. Napiši ga, a onda ćemo ga sakriti negde. Kada bude vreme, pročitaeš ga.“

Predivan miris meda koji se topio na vrelim palačinkama odnosio je sve što je ponedeljak doneo. Kad sam bila mala, podsećao me je na školske obaveze, a kada sam porasla, na ispite za fakultet. Sada me podseća na posao, suđenja koja me čekaju i nervozne klijente koji žele da sve bude završeno odmah. Ali nema ništa lepše od poslepodneva provedenog sa mojom ćerkom. Sve što je bilo loše ostavljeno je na pragu kuće.

„Vidi, Anđela, kiša prestaje, mogli bismo da pozovemo tatu i pitamo ga kada će doći kući. Možemo zajedno sa tatom da puštamo zmaja. Šta misliš, dušo?“

„Da“, radosno je uzviknula i otrčala uz stepenice po svog zmaja.

„Anđela, molim te, polako, pazi“, doviknula sam joj kao i uvek, plašeci se za nju i previše.

„Leone, za koliko stižeš? Čekamo te, imamo palačinke.“

„Šta, jedete palačinke bez mene? Stižem za desetak minuta. Mogle biste da ostavite neku i za mene.“

Leon je pravi primer upornosti. Moja velika ljubav sa fakulteta. Kao devojka, bila sam nezainteresovana za muškarce. Dugo ih i nisam želela pored sebe. Odrasla sam sa majkom i bakom u svetu gde su žene morale da se bore za sebe. I baka i mama izgubile su veoma rano muževe. Nikada nisam videla kako im neki muškarac poklanja pažnju, obasipa ih ljubavlju. Možda je to razlog što dugo nisam poželeva nekoga u svom životu. Ili je to pak bilo zbog moje opsednutosti školom? Ne znam. Ali sigurno znam da mi nikada ništa u životu nije falilo, naročito ne ljubav. I da se Leon veoma trudio da poželim muškarca pored sebe.

Još kao mala htela sam da studiram u Parizu. Francuska je bila zemlja mojih najlepših snova. Želela sam tamo da živim. Sama pomisao na Pariz bila je uzbudljiva, a sama pomisao na francusko vino, njihov sir, modu, jezik, na sva ona svetla, sve one tajne koje samo taj grad može nositi sa sobom činila me je srećnom.

Majka se postarala da moj najveći hir bude ispunjen. Upisala sam prava u Parizu. U potpunosti sam pripadala tom gradu. I on je pripadao meni. Bio je moje sve. Moj ljubavnik o kojem sam u najluđim snovima maštala.

Leon i ja smo se upoznali na uobičajenoj studentskoj zabavi kod zajedničkog druga. Iznajmljeni, sa ukusom ušuškani stan, tiha muzika, opuštено ćaskanje, smeh. Sedeo je malo dalje od mene i neprestano me je posmatrao. Nisam mogla da ne primetim. Njegov pogled bio je toliko dubok da sam imala utisak kako želi da prodre u mene. U moje oči. U moje misli. Prosto me je gutao pogledom. Iako je iz njega izbijao neki prefinjeni šarm, to mu nije pomoglo da pristanem da izađemo na piće. Bio je veoma uporan. Prvi, drugi, treći poziv. Odolevala sam.

A onda je došao taj veoma važan ispit na koji sam potpuno zaboravila. Leon je sedeo pored mene.

Tek na drugoj godini imali smo neke predmete zajedno. Celu prvu godinu pokušavao je da mi priđe, da me osvoji. U drugoj godini, shvativši da mu ne ide, polako je odustajao. Ipak, kad god bih prošla pored njega upućivao mi je isti pogled kao one noći.

Ruke su mi se znojile. Uspaničeno sam vrebala trenutak da preprišem bar neki odgovor.

Ceo vikend sam provela sa drugaricama u kupovini i šetnji. Potpuno sam zaboravila na ovaj bitan test.

To sebi nisam smela da dozvolim. Jer dogovor koji sam napravila sa Lenom bio je da, sve dok su mi dobre ocene, ostajem ovde.

„Šta je smešno?“ pitala sam ga ljutito kada sam mu uhvatila osmeh.

„Način na koji nervozno grizeš usnu i uvrčeš taj pramen kose. Nisi spremila ispit?“

„Šta se to tebe tiče? Nisam“, drsko sam mu odgovorila i nastavila da gledam u papir, nadajući se da će se odgovori na pitanja sami pojaviti.

„Nemoj da brineš, popravićeš na usmenom delu“, dobacio mi je i nastavio da radi svoj test.

Pomislila sam, kakav cinik! Lako je njemu to da kaže posle deset ispisanih papira. Piše i ne staje. Pogledaj ga samo, kakav štreber! Nervirao me je.

Nervirali su me svi oni koji su popunjavali svoje papire sa takvom lakoćom. Bila sam jako ljuta na sebe.

Oglasio se profesor, objavivši da je vreme za rad isteklo. Lepo, predaću prazan papir. Ovo je propast! A koliko mi je novca mama dala za ovaj fakultet!

Na sledećem času tužno sam čekala svoj papir sa ocenom. Znala sam šta me čeka. Smišljala sam izgovor da se opravdam mami.

Papir je bio spušten na sto, okrenut na naličje, kao i uvek. Polako sam ga okrenula, nadajući se čudu, nekoj kosmičkoj grešci. Jasno je stajala desetka.

„Vidiš, rekao sam ti da se ne brineš“, Leon je dobacio i namignuo mi.

Spustila sam pogled na njegov papir na stolu i tamo je pisalo pet.

„Ali kako?! Kako se to desilo? Šta... nisi valjda? Ja sam predala prazan papir.“

Toliko sam bila zbunjena da nisam ni znala kako da se zahvalim.

„Ne, nisi“, osmehnuo mi se, a zatim je izašao iz kabineta. Potrčala sam sa njim i pitala ga da li njegova ponuda za kafu i dalje važi. Odgovorio je potvrdno.

Tako smo počeli da se zabavljamo. Posle sedam godina veze odlučili smo da se venčamo. U prvo vreme nisam želela decu, pre svega zato što je naša karijera išla u dobrom smeru. On je dobio odličan posao u jednoj poznatoj francuskoj kompaniji u Parizu, a ja sam radila kao advokat. Pokrenula sam vlastitu firmu koja je prilično dobro napredovala.

Bio je moj heroj. Moj vitez.

I dalje je.

S vremenom, deca u parku, onako iskreno, nevino, kako ona samo umeju, počela su da bude nežnost u meni. Pa male cipele, koje sam sve češće zapažala u izlozima prodavnica, bezazleni osmesi, slatki prstići, ručice koje čvrsto grle... Shvatili smo da je vreme, posle toliko godina provedenih zajedno, da dobijemo bebu. Tada je na svet došla Anđela. Moj anđeo sa kojim život više nije bio isti i bez kojeg ništa u životu ne bi bilo važno.

Posle brojnih razgovora i donetih odluka, kada je moja baba umrla, prešli smo u Srbiju. Pokrenuli smo zajednički posao.

„Mama, mama, eno tate!“

Anđela je skočila sa stolice i potrčala ka njemu. Astra je zalajala i, od sreće, šapama počela da grebe po vratima, na koja je Leon ulazio.

Astra je naš stari zlatni retriever. Dobila sam je od Leona za godišnjicu naše veze. Iako stara, bila je i dalje u punoj snazi. Sve troje smo mu skočili u zagrljaj.

„Šta su moje lepotice danas radile?“

Anđela je uzbuđeno prepričavala svoje današnje avanture. Posmatrala sam ih. Osetila sam kako mi srce raste. Mogu li biti srećnija? O bože, koliko ih volim!

„I onda je počelo jako da grmi, nebo je bilo crno i svetlo je išlo ovako“, svojim ručicama je pokazivala u kojim pravcima su sevale munje.

„I šta ste još radile? Jeste li se ovako golicale?“

Leon je zagolicao Anđelu, a ja sam skočila na njega da je branim. Ubrzo smo završili na podu, smejući se.

Odrastajući bez oca, uvek sam želela da moje dete ima ovakav dom i ovakvu očinsku ljubav. Leon je bio savršen otac.

Dok sam bila Anđelinih godina, često sam mamu pitala za svog tatu.

„Mama, gde je moj tata?“

„On je, zlato, sa anđelima.“

„A ko su anđeli?“, uplašeno bih upitala, doživljavajući ih kao neke bitne ljude koji ne daju mom tati da provodi vreme sa mnom.

„Oni su dar sa neba. Bog ih šalje da nam pruže ljubav i da nas čuvaju od zla.“

Uvek sam dobijala odgovore koji bi me umirivali. Ali praznina, uprkos svim nastojanjima, nikada nije bila ispunjena.

Anđela je moj anđeo sa neba. Ona je bila sve ono što je moja majka nazivala anđelima. Neko ko nam pruža ljubav i dodir koji nas može vinuti do raja.

Bila je ono za čim sam čeznula, a da nisam ni znala da čeznem. Bila je ono što mi je u životu trebalo, a da nisam ni znala da mi treba. Kad se ona pojavila, sve praznine bile su ispunjene .

Moj tata je umro od raka kada sam imala dve godine. Mama mi je uvek pričala predivne priče iz njihove mladosti. Slušala sam je satima i, posmatrajući njegovu sliku, zamišljala ga. Kada sam odrasla, neretko sam je viđala samu u sobi kako gleda u njihovu sliku sa venčanja koja je stajala pored njenog kreveta. Jecala je tiho. Zbog svega toga sam je često pitala zašto ne upozna nekoga. Štaviše, nagovarala sam je da to učini. Govorila sam joj da je prošlo dosta vremena i da treba da pusti neke stvari iz svoga života da odu, da je vreme da se okrene sebi i nađe novu ljubav. Ona bi uvek odmahнула rukom govoreći da joj ne treba muškarac da bi bila srećna.

„Hej, vas dvoje, hajde da se prošetamo dok ne padne mrak“, prekinula sam njihovu igru.

Vazduh je mirisao na mokru travu i cveće. Duga se pružala iznad krova naše kuće. Astra je uzbuđeno trčkarala oko nas, onda oko drveta, pa opet oko nas. Duboko sam udisala čist vazduh posle kiše, koji je činio da vruć letnji dan pređe u sveže veče.

„Ko prvi stigne do breze, dobija čokoladu“, viknula sam i počela da trčim.

Anđela je potrčala za mnom sa zmajem u ruci, Leon za njom, a Astra, kada je shvatila da trčimo, pridružila nam se zbunjeno trčeći.

Anđela je kao i uvek stigla prva do breze. U stvari Astra, ali ona nije učestvovala u opkladi za čokoladu.

Prostrla sam cebe na travu i izvadila palačinke. Noć je počela da pada. Nebo su prekrile zvezde. Anđela ih je brojala i tražila poznate oblike koje bi zvezde mogle da naprave. Ja sam se pribila uz Leona i pridružila beskrajnom prebrojavanju.

I te noći, kao i svake posle crtaća, Anđela je zaspala kod nas u krevetu, zajedno sa Astrom. Leon ju je preneo u njenu sobu i kao uvek naredio Astri da leži pored njenog kreveta i čuva je. Ona je to uvek prihvatila kao svoju najvažniju ulogu.

„Vodi ljubav sa mnom“, šapnula sam mu na uvo, dok sam ga jezikom dodirivala.

„Hoćeš da te jebem?!“

Zubima mi je već skidao deo po deo garderobe, dok se, ližući me jezikom, spuštao niz moje grudi naniže.

„Večeras hoću da vodimo ljubav.“

Opkoračila sam ga i dodirnula. Toliko je bio ogroman da sam na trenutak uzdržtala. Drugom rukom svlačila sam mu donji deo pidžame.

„Biću nežan“, ljubio me je po vratu dok sam se uvijala ispod njega.

„Da“, uzdahnula sam, dok sam ga polako stavljala u sebe.

Vodio je ljubav sa mnom. Nežno se pomerao, ljubeći me po vratu i licu. Čvrsto me je držao u naručju. Nogama i rukama sam ga stegla, gurajući ga sve dublje u sebe. Osetila sam ogromno zadovoljstvo.

„Nastavi, molim te. Nemoj da staješ, baš tako, tako... Nastavi, molim te. Ah“, uživala sam.

Nevena Rozga

Spustila sam glavu na njegove grudi.

„Voleću te zauvek“, zatvorila sam oči i tonula u san dok mi je šaputao.

„I ja tebe. Samo tebe...“

Ulazim u kancelariju i gledam u predmete koji me čekaju na stolu. Trebalo bi da ih proverim i odgovorim na njih. Sedam i počinjem da radim. Nakon nekog vremena misli mi je prekinula moja asistentkinja, ušavši u kancelariju sa ogromnim buketom cveća i kutijicom u rukama. Skočila sam sa stolice i prišla joj.

„Za mene?“

„Za vas je“, nasmejala se i predala mi buket u ruke.

„Divnog muža imate.“

Nasmešila sam joj se i pogledom joj pokazala da izađe. Sela sam za sto i otvorila poruku koja se nalazila na kutijici.

Volim te.

Volim te onoliko koliko može da se voli iz dubine srca.

Volim te onoliko koliko je more duboko.

Volim te onoliko koliko je kosmos veliki.

Volim te onoliko koliko ti mene voliš, i više.

Volim te onoliko koliko možeš da zamisliš i pomnožiš to sa beskonačno.

Volim te onoliko koliko je dovoljno da se za tu ljubav život dâ.

P. S. Želim te u tome! Bez gaćica, molim! Doći ću po tebe u 19 h.

Anđela večeras spava kod Lene.

Samo tvoj i ničiji više,

Leon

Na kutiji je jasno pisalo *Agent Provocateur*. Bila sam uzbuđena. Otvorila sam kutiju.

U njoj je bila haljina, kao i halteri i čarape. Istog trena sam se uznemirila. Sela sam nazad u stolicu, ali misli mi više nisu bile na predmetu. Zamišljala sam šta sve želim da mu radim u ovim halterima. Zamišljala sam šta sve želim da on radi meni. Zamišljala sam ga u sebi.

Prošla noć mi je ponovo prolazila kroz misli. Pre nego što sam i bila svesna, ruka mi je sama skliznula ispod gaćica. Sklopila sam oči i prepustila se sebi. Bože, kako je lepo!

Da, tu u kancelariji zadovoljila sam se, misleći na Leona. Zamišljala sam ga iznova i iznova. Bilo mi je dovoljno. I ne sećam se kada sam se vratila papirima.

Dok sam napuštala kancelariju, Sofija, moja asistentkinja, nasmejala mi se i pitala me šta planiram večeras.

„Večeras planiram da budem pijana, a zatim dobro jebana. Želim i tebi lepo veče!“

„Znaš li koliko vam zavidim što i posle toliko godina postoji strast među vama. Da li je seks i dalje dobar?“

Pokazala sam joj kesu sa natpisom *Agent Provocateur* rekavši:

„Bolji nego što sam mogla da zamislim.“

Nervozno sam pokušavala da uguram ključ u bravu. Imala sam samo sat vremena da se spremim. Uletela sam u kupatilo, istuširala se, a zatim našminkala. Crni ajlajner, crveni karmin, nekoliko kapi omiljenog parfema na vratu i na butinama. Izvadila sam iz kutije čarape i haltere, obukla ih i zakačila. Obula sam omiljene *Louboutin* cipele. Pogledala sam se u ogledalo kupatila.

„Jebote, Marija, samu sebe bih pojebala!“

Navukla sam haljinu, rastresla kosu koja je bila vezana u punđu i sišla niza stepenice u kuhinju. Nasula sam sebi čašu vina i duboko udah-nula. Popila sam je gotovo naiskap. Zazvonio mi je telefon. Izvadila sam ga iz torbe. Na ekranu je pisalo: *Lover*.

„Halo, ljubavi!“

„Spremna?“

„Spremna i vlažna.“

„Takvu te volim. Izađi ispred, čekam te.“

Odveo me je na suši u moj omiljeni restoran. Proveli smo sate smejući se i pijujući naše omiljeno vino. Zatim, dok niko nije gledao, stavljao je suši u usta jezikom se oblizujući.

„Planiram uskoro drugu ribicu da jedem.“

Zakotkotala sam se dok me je dole nešto zagolicalo. Uхватила sam ga za ruku ispod stola i stavila je na nju. Golu i spremnu.

„Možemo li dobiti račun?“, zaustavio je konobara.

Nasmejala sam se i pogledala ga sa mnogo ljubavi i želje.

„Marija, mnogo si lepa, najlepša devojka na svetu, prava si milfača!“

„Slatkorečivost je poželjna, hvala lepo.“

Otključala sam vrata od kuće, prešla prag i zatim osetila njega odmah iza sebe. Čvrsto me je uhvatio i spustio gornji deo haljine.

„Ne mogu dočekati da te imam! Čime činiš da se osećam kao tinejdžer pod dejstvom hormona?“

Dok me je ljubio, rukom je prešao preko mojih grudi i jako ih stisnuo. Zatim je gurnuo ruku ispod haljine. Nisam imala gaćice na sebi. Jednim prstom trljao mi je klitoris, dok je drugi polako gurao unutra. Toliko sam se uzбудila da sam pomislila da ću izgoreti.

Savio me je blago napred prema fotelji. Rukama sam se naslonila na nju. Podigao mi je haljinu. Osetila sam njegovu veličinu na guzi. Jako je ušao u mene. Sve jače i jače. Brzo. Nežno, pa opet jako. Nežno. Brže. Jače.

„Nemoj da staješ, molim te!“

Okrenuo me je.

„Skini se!“

Seo je na fotelju, polizao prst koji je ranije bio u meni. Pogledao me je direktno u oči. Stala sam ispred njega, spustila ostatak haljine i ostala samo u halterima i cipelama.

„Imaš prelepo telo, dobio sam na lutriji sa tobom! Jesi li ti svesna toga?“

Podigao me je na sebe i odneo do zida. Tu, uza zid, nastavio je. Dok je ulazio u mene i držao me za guzu, šaputao mi je:

„Stegni me jače nogama.“

Tako sam i učinila.

Jebao me je.

Tela su nam se znojila, nismo ispuštali jedno drugo iz zagrljaja, nismo prestali da se gledamo. Naš pogled govorio je više od reči. Želimo jedno drugo kao da sve radimo prvi put.

Legli smo u džakuzi, sa flašom vina i mirišljavim svećama. Nežno mi je masirao leđa i ljubio vrat. Jezikom je prelazio preko mog uveta, obgrlio me je rukama i rekao:

„Nikad me nemoj ostaviti, molim te!“

„Ti si jedini muškarac na ovom svetu za mene, nikad ne bih mogla da padnem u zagrljaj drugome!“

Sutradan

„Mama, tata, baka i ja smo došle!“

Anđela je srećno skakala po krevetu, a i po nama, pokušavajući da nas probudi.

„Vidite šta mi je baka kupila! Medu. Dali smo mu ime Aleksa.“

„Anđela, molim te, prestani da skačeš, povredićeš se!“

Leon ju je zgrabio i podvukao pod pokrivač. Oboje smo je jako stegli u zagrljaj, ne puštajući je, dok se ona opirala. Astra je skočila na krevet i lajala je na nas, šapama grebući da je pustimo. Njen zaštitnik.

„Mama, hvala ti što si nam spremila doručak! Što si se mučila, mogli smo da naručimo nešto?“

„Marija, da naručimo, pored mene žive i pored kolačića koje Anđela i ti najviše volite kada ja spremim?“

„I ja“, Leon se ubacio u priču sa već punim ustima.

„Jeeeee, danas ćemo napuniti baštu cvećem, baka kaže da su ovo rajске ruže. Sada su samo tačkice. Baka kaže da će posle porasti u veliko žbunje.“

Anđela je pokušavala da nam objasni proces oko kojeg se detaljno informisala. Uz osmeh, izazvan njenim ludorijama i rečima, ispijali smo jutarnju kafu i slušali šta su njih dve radile tokom jučerašnjeg dana.

Posle smo posadili ruže i gledali Anđeline omiljene crtaće, a na kraju dana Leon, Lena i ja smo, uz času-dve više, prelistavali slike iz mog tinejdžerskog doba. Perioda kada sam prolazila kroz razne faze.

Vikend je proleteo i došao je ponovo ponedeljak. Sustigao me je posao koji se nagomilao. Osećala sam polako kako uzima svoj danak. Moje misli bile su rasejane i sve više sam se umarala radeći.

Telefon mi je zazvonio – *Lover*.

„Ljubavi, upravo me je zvala Anđelina učiteljica. Traži da dođemo na razgovor.“

„Sigurno opet zove zbog sekcija. Mnogo sam zauzeta, možeš li da je pozoveš i pitaš da odložimo za drugi put?“

„Rekla je da bi trebalo da dođemo...“, rekao je blago uznemireno.

„O bože, pa šta je bilo? Ispred škole mogu da budem za petnaest minuta, vidimo se tamo.“

Isključila sam kompjuter i Sofiji tražila da otkáže moje sastanke za sledeća dva sata.

Leon me je čekao na kapiji. Pritrčala sam mu, poljubivši ga.

„Šta se desilo? Jesi li saznao nešto? Nikada nas nije zvala na razgovor ovako da moramo doći usred radnog vremena.“

„Zaista ne mogu ni da pretpostavim. Samo je rekla da oboje dođemo na razgovor i to što pre.“

„Ako je neka glupost, a prekida nas ovako usred posla, to je veoma neozbiljno sa njene strane!“

Čim nas je spazila, Anđelina učiteljica nam je prišla sa blagim osmehom. Na trenutak sam odahnula. Dobro je. Ništa strašno se nije desilo.

„Zdravo! Nadam se da ste dobro, gospođo Marija i gospodine Leone!“

„Poprilično sam zauzeti poslom, ali recite šta je to o čemu biste hteli da razgovarate sa nama.“

„Pođite sa mnom u kancelariju, molim vas!“

Jako sam stiskala Leonovu ruku. Znam da je Anđela vaspitano dete, tako da sam već zauzela odbrambeni stav u slučaju da mi bude rekla da je ona kriva za neku dečju svađu koja se desila.

„Sedite, molim vas. Izvinite što sam vas ovako naprečac pozvala, ali morala sam da porazgovaram sa vama o nečemu što smatram vrlo ozbiljnim.“

Leon i ja smo se pogledali. Olakšanje koje sam malopre osetila pretvorilo se u strah.

„Recite nam o čemu je reč?“

„Da li vam se Anđela žali na bolove u glavi?“

To pitanje nisam očekivala, štaviše, zbunila nas je.

„Bolove u glavi?“, začuđeno sam pitala.

„Ne, nikad nije to pominjala“, Leon je odgovorio u naše ime.

„Da li ju je danas bolela glava?“

„Stvar je u tome da poslednje dve nedelje svaki put pred rad ponavlja kako je boli glava i ja stvarno ne znam mogu li u to da verujem ako se vama nije žalila. Sve ovo mi je veoma zbunjujuće zato što znam da je imala jak predškolski nivo i da je naprednija od druge dece. Da li je to samo izbegavanje učenja... što opet nalazim čudnim, jer mi imamo veoma lepo organizovanu radionicu koja je deci zanimljiva, čak i onoj naprednoj.“

„Ne verujem da je o tome reč. Anđela voli da uči, puna je energije, znatiželje, stalno nas zapitkuje i voli da usvaja nova znanja. Ne verujem da ona izbegava učenje.“

„Dobro, predlažem da sada pozovemo Anđelu i da je pitamo, ovde pred vama, da li je imala bolove u glavi. Vi, roditelji, najbolje ćete znati da li vaše dete laže ili ne.“

Osetila sam kako Leon postaje ljut. Znali smo sigurno da Anđela ne laže, ali nije nam bilo jasno zašto bi je bolela glava.

Anđela se pojavila na vratima kancelarije i, čim nas je ugledala, pritrčala je. Izljubili smo je.

„Ljubavi, pa ti si povelala i Aleksu. Rekli smo da ga nećemo nositi u školu.“

„Htela sam da ga upoznam sa drugarima.“

„Zlato, reci nam zašto si učiteljici rekla da te boli glava.“

Tužno je pognula glavu i pogledala u pod.

„Anđela, da li te boli glava?“ nežno ju je upitao Leon.

Mogla sam da vidim suze u njenim očima. Jako sam je zagrlila i stavila u svoje krilo.

„Dušo, mama i tata se neće ljutiti šta god da je. Mi te mnogo volimo, reci nam istinu! Da li te često boli glava u školi?“

„Ponekad me boli“, tužno je rekla i protrljala okice rukama.

„Zašto nam nisi rekla, srećice?“ Leon je zabrinuto upitao.

„Zato što, kad ne mislim da me boli, brže prestane... Ponekad jako zaboli, ali brzo i prestane.“

„U redu, mislim da je najbolje da popričate još malo sa njom kod kuće.“

Hladno smo se pozdravili i izašli iz škole.

Dok je Anđela spavala na zadnjem sedištu automobila, misli su mi lutale. Bila sam zabrinuta za svoje dete, a u isto vreme sam razmišljala o učiteljici kojoj je trebalo dve nedelje da nam prenese da nešto sa našim detetom nije u redu.

„Leone, šta se dešava sa Anđelom?“

„Ne znam, Marija, mislim da je najbolje da je sutra posle škole odvedemo kod lekara na pregled.“

Porukama sam već otkazala sve svoje sastanke za taj dan. Želela sam da ostanem kod kuće sa Anđelom i Leonom.

„Misliš li da je nešto ozbiljno?“

„Šta je sa tobom? Pa šta bi ozbiljno moglo da bude? Verovatno su obične dečje migrene.“

„Verovatno si u pravu, previše brinem.“

Ali nastavila sam da brinem, njegove reči me nisu smirile.

„Ćao, mama, šta radiš?“; pozvala sam Lenu čim smo stigli kući i smestili Anđelu u sobu da gleda crtaće.

„Ništa specijalno, spremam se za jogu. Šta ti radiš?“

„Upravo sam se vratila iz škole, Anđelina učiteljica nas je pozvala na razgovor.“

„Aha, šta radi moja pametnica?“

„Gleda crtaće. Slušaj, zovem te jer sam htela da te pitam nešto. Da li ti se Anđela ikada žalila na bol u glavi?“

„Jeste, samo jednom. Što?“

„Učiteljica nas je pozvala na razgovor. Navodno sumnja da Anđela izmišlja bol u glavi da ne bi radila zadatke koje im ona zadaje.“

„To nema veze sa životom!“

„Naravno da nema, ali znaš mene, previše brinem, pitam se zašto se Anđela više puta njoj žalila na bol, a ne meni.“

„Marija, uvek si bila sklona hipoondriji, verovatno je glupost. Odvedi dete na kontrolu zbog sebe, ali sigurna sam da je sve u redu.“

„U redu, hvala ti, malo si me smirila. Znači, samo jednom ti se žalila?“

„Da, samo jednom, pre dva dana.“

„Volim te, čujemo se sutra. Uživaj na treningu.“

„Hvala ti, uživaj takođe. Opusti se malo, previše radiš.“

Večerali smo. Leon je otišao da Anđeli pročita priču pred spavanje, dok sam ja ostala dole da operem sudove. Posle nekog vremena se vratio i jako me udario po guzi.

„Hej, pa to boli!“

„Hej tebi, seksi mama!“

Počeo je da mi otkopčava farmerke, dok sam krpom brisala ruke od sapunice, pokušavajući da mu se oduprem.

„Leone, nije mi do toga večeras, imala sam baš frku danas na suđenju i ovo sa Anđelom me je dodatno uznemirilo. Jedva čekam sutra da je odvedemo kod lekara.“

„Hoćeš li prestati da ponavljaš to! Sa Anđelom je sve u redu, dođi gore da ti pokažem šta imam za tebe da se malo opustiš.“

„Mogu li da pogađam? Je l' ovog oblika?“; pokazala sam na krastavac koji se nalazio u činiji pored.